opusdei.org

Déu no se’n va a prendre cafè

L’Ana es va quedar embarassada al poc de casar-se. A les 6 setmanes es va fer una ecografia: “la de la il·lusió”, l’anomenen ells. La segona, a les 12 setmanes, “la del dubte”, afirma Tomás: com a radiòleg li va cridar l’atenció les dimensions de les extremitats del fetus…

31/01/2010

L’Ana va estudiar Humanitats i dirigeix un Centre d’educació infantil

a Pamplona. Tomás és metge radiòleg a la Clínica San Miguel, també a la capital navarra. Els dos són de l'Opus Dei.

En Tomás i l'Ana es van casar fa ara set anys a la parròquia de la Puríssima Sang, a Castelló. Un projecte en comú, molta il·lusió, tota la vida per endavant. La foto està sobre el *bureau* del menjador de casa seva.

L'Ana es va quedar embarassada al poc de casar-se. A les 6 setmanes es va fer una ecografia: "la de la il·lusió", la anomenen ells. La segona, a les 12 setmanes, "la del dubte", afirma Tomás: com a radiòleg el va cridar l'atenció les dimensions de les extremitats del fetus.

La tercera ecografia a la setmana 20, va ser "la de l'enfonsament". Hi havia moltes possibilitats que el nen que esperaven patís una malaltia i que el bebè morís en el part, o

immediatament després. El previsible era que el seu fill nasqués i morís alhora.

“El teu fill respira, sembla que vol viure”

En Tomás té un gen recessiu que s’hereta i l’Ana té aquest mateix gen. Quelcom que succeeix una vegada de cada 150.000 i que ja havia afectat el fill que esperaven.

L’Ana li resava cada nit a Déu: “Si m’has enviat un fill, per què m’ho vols treure? Envia-me’l malalt, però no te le’n portis. És el meu fill”. No van comprar bressol. Ni cotxet. Va ingressar a la Unitat de parts de risc de l'Hospital Virgen del Camino, on van posar tots els mitjans perquè el nen visqués el major temps possible. L’Ana va donar a llum i en Tomás es va emportar al bebè. El va batejar en el mateix quiròfan: el va anomenar Miguel. L’Ana li va preguntar a la llevadora si ja hi havia mort i ella va

respondre que sentia un nen plorar. El metge neonatòleg va afegir: “El teu fill respira, sembla que vol viure”.

En Miguel té ara sis anys. Pateix una malaltia que s’anomena displàsia distròfica. La paraula “distròfica” és un terme geològic que s’aplica a les muntanyes. L’esquelet es fossilitza; arribarà un moment en què no es podrà moure, no podrà caminar. I tot per un gen recessiu heretat, unit a un altre gen recessiu també heretat, idèntic.

“El que és una benedicció és tenir un fill. És el teu fill, i el vols, independentment de com sigui. Quan estimes a algú de debò et dóna igual com sigui”, comenta la seva mare.

Aquest gen incompatible que tenen en Tomás i l’Ana arrossega una estadística: de cada quatre embarassos amb aquesta combinació de gens, un surt amb la malaltia.

Així, va arribar Juan, perfectament sa i que ara està a punt de complir 4 anys. I més tard va aparèixer Jimena. Va aparèixer, perquè no l'esperaven.

He trobat «alguna cosa» pel que donar la vida

I es va repetir la mateixa seqüència que amb Miguel: ecografia a les 6 setmanes, i una altra, a les 12. Ja sabien que estava afectada. I "aquest va ser el punt culminant" diu Tomás, "perquè saps a què t'enfrontes i, precisament perquè ho saps, t'ensorres. Però, o creus en Déu o no hi creus. Déu està darrere d'això, clarament. A Ell no se li escapa res, comptava amb Jimena: Déu no es va a prendre cafè. No es despista. Et cuida, ens cuida".

Avui Jimena té dos anys i mig i encara no camina; comparteix la malaltia amb el seu germà Miguel, que ja cursa P5 a l'escola. Els seus pares entenen que, al dia a dia i a la

llarga, Miguel recolzarà a Jimena i Jimena a Miguel. I Juan, el mitjà, entendrà a la llarga i al dia a dia que «un malalt és un tresor», com li agradava dir a sant Josepmaria.

“En la nostra societat no es veuen nens amb aquesta malaltia perquè davant la més mínima sospita els avorten”, apunta l’Ana. Però jo tinc algú per qui posar el cap, la vida, l’ànima i el cor. No puc oblidar-me dels meus fills. Si puc amb això, em menjo el món. He trobat «alguna cosa» pel que donar la vida: els meus tres fills fan que la vida pagui la pena”.

«Això» és de Déu i meu

“Ser de l'Opus Dei m’aporta un plus de pau”, diu l’Ana, “em sento més acompanyada, sé que no estic sola. He arribat a entendre que Déu em va cisellant a través d’aquesta gran prova. No ha estat fàcil. Però hi ha un punt en què veus que «això» és de

Déu i meu”. Tomás remata: “El dolor és un punt de trobada amb Déu, aquí el trobo, recolzant-me cada dia. El dolor és incomunicable”. El dolor és compatible amb la fe: “percebo que creure en Déu, en Jesucrist en la Creu, és una eina bàsica per portar aquesta situació”.

Se’ls veu contents, feliços; a ells i als seus fills. Són una família triplement beneïda, alegre. Així es percep i ells també ho creuen. I Miguel és un nen entremaliat, que es fa el ronsa per ficar-se a la banyera. I Juan pinta els jugadors del seu equip de futbol… mentre Jimena reclama l’atenció de la seva mare, que fa ja massa estona que no la té en braços…

pdf | document generat automàticament des de https://opusdei.org/ca/article/deu-no-sen-va-a-prendre-cafe/ (08/07/2025)